tema ſedaſama nõbu „tolu Matſi“ järele-jäänud 300 rubla wargaks peab tähendamo.

Selle üle wihastas ennaſt põhjani õige, needis ja laimas ſeda tädi. Ei olnud keegi nende ſeas, kes mitte teiſa ei ſõimanud, ehk kahtlikuks ei teinud; mitte ſilma pilku ei läinud mööda, ſiis oleks üleültſine käſiſõda karta olnud.

Üksteiſtkümnes tund tuli, leinarong hakkas liikuma, aga keegi ſugulasteſt, pääle „Lupaka“, ei läinud „tolu Matſi“ ſurnukeha ſaatma, waid tundſid endit jõuetumaks, ſeda kartliku käiku kuni matuſe aiale ette wõtta.

Wihastatud ja higistatud tõttaſid kõik kõrtſi, kus „tolu Matſi“ pahanduſe pääle hästi jootud, ja tema päranduſe üle ſõimatud ſai.

Mõne pääwa päraſt ſaiwad kuus auuriiſumiſe ja laimamiſe kaebtuſt kohaliku kohtu ette wiitud, „tolu Matſi“ päranduſe päraſt.

Nüid oliwad, üks ſugulane teiſe kõige kibedam waenlane.

„Suſi“ perenaene laskis omale ühe üleilma kuulſa adwokadi tulla.

Tuhat rubla tahtis ta wälja anda, kui kohtu ees wõiks tõeks teha, et „Lupak“ „tolu Matſi“ kepi oli katki murdnud.

Ja kui ſiis teda ſunnitud ſaab, need mitmeſuguſed ſaead wendadele, õdedele, nõbudele ja täditele wäljamaksma. Siiski ei ſaa mitte nii tuliſelt ſõõtud kui keetud! Seda pidi ka „ſuſi“ perenaene oma meelehaiguſes tunda ſaama!

See kawal adwokad linnas tõmbas raskesti laimatud „ſuſi“ perenaeſe käeſt raha ſiſſe ja lubas kõik, mis temal wõimalik teha.

Mõneks ajaks rõõmuſtas „Lupak“ ennaſt kõige oma pärantud waranduſe üle!

Tema juures oli jälle ſee piibli ſõna tõeks läinud:

„Kes iſeennaſt ülendab, ſeda Jumal alandab, ja iſeennaſt alandab ſeda Jumal ülendab.

PÃƒÂ¤rnu Eesti-rahva Kalender 1892, lk. 27